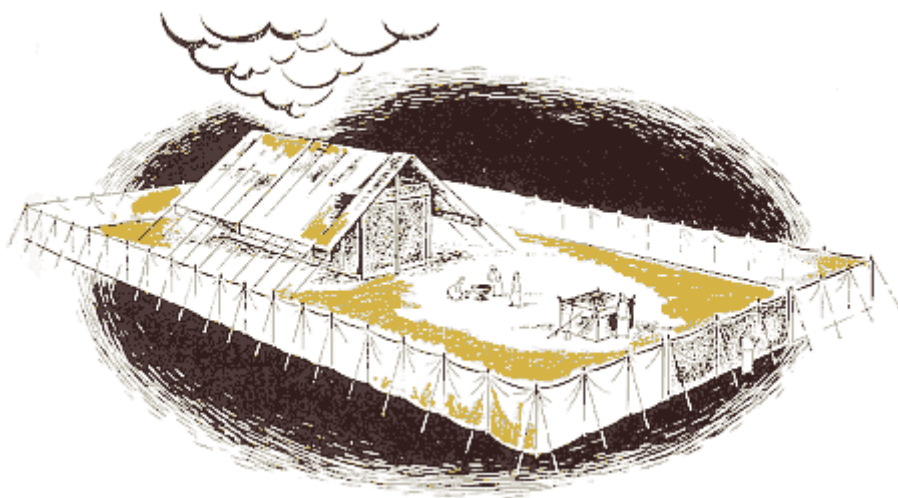

БУДІВНИЦТВО ДОМУ ДЛЯ БОГА

Закон, якого за Божою волею мали дотримуватись ізраїльтяни, був написаний Ним і переданий Мойсеєві на двох плоских кам'яних плитах, які називалися «кам'яними таблицями». У ті часи люди не мали друкарських машинок і друкарських верстатів. Не було й паперу. Тому щоразу, коли потрібно було записати щось важливе, щоб запам'ятати, це робили на плоских каменях або на шматках висушеної глини.

Чорнилом теж не писали. Письмо дряпали або висікали на камені чи глині. Саме так Бог написав Десять Заповідей Закону. Ці таблиці Закону Бог дав Мойсею, коли той перебував на горі Синай.

Після того, як Мойсей приніс ці Десять Заповідей з гори, і народ погодився виконати те, про що просив їх Бог, Мойсей знову піднявся на гору, і Бог сказав йому побудувати намет, а також пояснив, як це зробити. Можливо, ви ніколи раніше не чули слова «намет». Намет – це назва, яку Біблія іноді дає будівлі, в якій люди поклоняються Богу. Це Божий дім.

Звичайно, Богу не потрібен дім, щоб жити в ньому, як ми. Бог не спить, тому Йому не потрібна спальня. Йому не потрібно їсти, як нам, тому Йому не потрібна їдальня. Бог не втомлюється, тому Йому не потрібна вітальня. Отже, коли Біблія розповідає нам про будівництво дому для Бога, ми повинні пам'ятати, що він не був схожий на наші будинки.

Божий дім, або намет, який Мойсей повинен був побудувати, не був зроблений з цегли або каменю. Він взагалі не мав підлоги. Стіни намету були зроблені з широких дерев'яних дощок, поставлених одна біля одної. Але, дивлячись на них, не можна було подумати, що це дерев'яні дошки, бо вони були повністю вкриті золотом. Золото було дуже тонким, як папір, але воно повністю покривало дошки, тому вони виглядали так, наче були зі суцільного золота. Із цих дощок, які виглядали як золоті, були зроблені стіни намету.

Намет не мав даху з дощок чи черепиці, чи смоли, чи чогось подібного. Напевно, вам цікаво, як він був захищений від дощу. Це робилося за допомогою дуже великих запон, які були накинуті зверху намету. Таких запон було чотири. Перша запона була схожа на великий шматок вигадливого полотна. Потім поверх неї накинули ще три запони. Дві з них були зшиті зі шкур різних тварин – овець і тюленів, а третя – з козячої вовни. Ці запони були такі великі, що не тільки закривали верх намету, але й звисали з боків, закриваючи золоті дошки. Це означало, що коли намет був закінчений, єдиний спосіб побачити золоті дошки, з яких були зроблені стіни, – це подивитися на них зсередини.

У Божому наметі не було дверей. Він мав отвір з одного боку, і цей отвір був закритий дуже гарною запоною синього, багряного й пурпурного кольорів. Ця запона називалася завісою. Щоб увійти до намету, треба було майже пролізти під нею.

Тепер вам, мабуть, цікаво, якого розміру був намет! Він був 30 ліктів (приблизно 15 м) завдовжки, 10 ліктів завширшки й 10 ліктів заввишки (10 ліктів $\approx$ 5 м). В середині він був розділений на дві кімнати великою завісою, яка називалася Другою завісою. Завіса, що закривала вхід ззовні, називалася Першою завісою або Дверима. Друга завіса була на відстані десять ліктів від протилежного або заднього боку намету.

Таким чином, у наметі було дві кімнати. Однак вони не були однакового розміру, бо друга завіса висіла на відстані лише десять ліктів від задньої стіни. Якщо ви це зрозумієте, то побачите, що задня кімната була вдвічі менша за передню. Передню кімнату називали «Святиня», а задню – «Святеє Святих».

Більшості людей сьогодні подобається, коли їхні будинки оточені тінистими деревами, зеленою травою і квітами; але Бог наказав Мойсею розтягнути довгу білу завісу навколо намету і таким чином утворити великий двір, або відкритий простір, на якому повинен був стояти намет. Цей великий відкритий простір, обнесений білою завісою, називався «Подвір'ям».

Подвір'я мало 100 ліктів ($\approx$ 50 м) завдовжки і 50 ліктів ($\approx$ 25 м) завширшки. Намет стояв у його задній частині, а вхід, або Перша завіса, був звернений на схід. Вхід на подвір'я називався «Брамою». Ця брама також була красивою лляною завісою синього, пурпурного, червоного й білого кольорів.

Гадаю, вам цікаво, чи були в Божому домі меблі. Були, але не такі, які ми маємо в наших домівках, бо Бог не жив у Своєму домі, як ми живемо в наших. Але в ньому було те, що ми можемо назвати меблями. Навіть за межами намету, на подвір'ї, були два дуже важливі предмети. Біля брами на подвір'ї стояв «Мідяний Жертівник».

Ви пам'ятаєте, що вперше ми дізналися про жертівники з історії про Каїна та Авеля. Авель, пригадуєте, зробив жертівник, на якому приніс жертву Богові. Ось для

чого були жертівники – це були місця для принесення жертв. Цей великий жертівник на подвір'ї був зроблений з дерев'яних дощок, покритих листами міді.

Минувши жертівник на подвір'ї, ви б натрапили на щось схоже на невеликий басейн з водою. Так воно й було, але це не називалося басейном. Це називалося «Умивальниця». У цій умивальниці була вода, і ті, хто служив у наметі, вмивали у ній руки й ноги.

У передній кімнаті намету, яка називалася «Святиня», стояли три предмети меблів. Праворуч, біля самого входу, стояв невеличкий Стіл. На цьому столі стояли дві тарілки з хлібами, які називалися «показними хлібами».

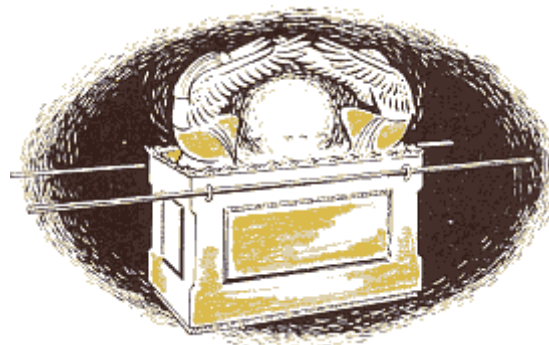
На протилежному боці кімнати стояв великий і прекрасний Свічник, або підставка для лампад. Він мав сім лампад, які постійно горіли. Якщо б ці лампади не горіли, то в кімнаті було б дуже темно, тому що в ній не було вікон.

А далі, в дальньому кінці Святині, або першої кімнати, прямо навпроти входу, стояв Золотий Жертівник. Цей жертівник був набагато менший за той, що стояв на подвір'ї, і був покритий золотом, а не міддю. Стіл і свічник також були золоті.

Отже, бачите, усі меблі в передній кімнаті намету були золоті. Із золотими меблями, золотими дошками на стінах, це, мабуть, була дуже гарна кімната, чи не так?

У Святому Святих намету, тобто в останній кімнаті, куди входили на колінах, схиляючись під другою завісою, був лише один предмет меблів. Він називався Ковчегом Свідectва. Він мав форму великої скрині й також був повністю покритий золотом. Кришка цієї великої скрині була зроблена з чистого золота.

Над кришкою простягались зроблені з того самого шматка золота дві чудові постаті, схожі на ангелів. Вони називалися херувимами. Вони були повернуті обличчям

один до одного і в той же час дивилися вниз на кришку ковчега. Ця кришка називалася «Ублагальня».

У Святому Святих не було ні вікон, ані жодних лампад, як у Святині. Як ти думаєш, як освітлювалося Святеє Святих? О, це була чудова річ! Між херувимами, прямо над ублагальнею, Бог помістив яскраве сяюче світло. Напевно, це було щось на зразок блискавки, але замість короткого спалаху світла, воно залишалося там весь час. Ніхто не мусив його підтримувати. Це було Боже світло!

Цей намет був Божим домом. Звичайно, Бог насправді не жив у наметі, але євреї знали, що вони мали Божі благословення, тому що намет був серед них. Тому вони вірили, що Бог перебуває в наметі. Для них це був Божий дім, місце, де вони могли знайти Бога. Вони знали, що завжди можуть знайти Бога в наметі. Іноді ми не можемо знайти наших друзів, тому що вони далеко від дому, але Бог завжди був удома, в наметі.

Звичайно, вони не могли бачити Бога. Ніхто на цій землі ніколи не бачив Бога. І коли я кажу, що Бог завжди був удома, в наметі, і що люди могли знайти Його там, я маю на увазі, що саме в наметі вони могли знайти Боже благословення. Але існував лише певний спосіб, яким народ міг отримати Боже благословення в наметі. Ізраїльтяни не могли просто увійти до намету і поговорити з Богом. О ні! Були лише певні люди, яких Бог обрав для цього, і навіть вони повинні були прийти до Бога в особливий спосіб.

Їх називали «священниками». Першим священником був Аарон, брат Мойсея. Його називали первосвященником, або найвищим священником. Сини Аарона також були священниками, але менш важливими. Їх називали «підлеглими священниками». Коли люди хотіли отримати благословення від Бога, вони повинні були отримати його через Аарона або іншого священника, який був у той час. І навіть тоді існував лише один спосіб отримати благословення – принести Богові жертву. Саме для цього був великий жертівник на подвір'ї, яке оточувало намет. Жертви спалювали на цьому жертівнику.

Чому ці жертви були необхідні? Тому що ізраїльтяни були грішними. Як і всі люди у світі, вони не могли чинити так, як того хотів Бог.

Коли ви будете читати всі ці біблійні історії, я хочу, щоб ви запам'ятали цей урок: для того, щоб хтось із нас міг отримати благословення від Бога, спочатку потрібна жертва. Зможете це запам'ятати? Бог так любить нас усіх, що дав Свого Сина Ісуса, який віддав Себе в жертву за весь світ. Хіба це не чудово? Тому, де б ви не почули, як хтось говорить, що Ісус помер за нас, ви будете знати, що це означає.

Вівці та телята, яких ізраїльтяни приводили до Аарона до намету, щоб їх пожертвувати, насправді не були достатньо вартісними, щоб забрати їхні гріхи. Причина, чому Бог хотів, щоб вони приносили ці жертви, була в тому, щоб дати урок.

Урок, який Бог хоче, щоб ми всі засвоїли, полягає в тому, що ми можемо отримати Його благословення тільки тоді, коли приходимо до Нього через Ісуса, бо Ісус по жертвував за нас Своє життя. Спробуймо це запам'ятати, добре?

Розповідати про всі жертвоприношення намету було б надто довго, тому я розповім лише про найважливіше з них. Ця головна жертва приносилася раз на рік. Ось як це робилося:

Спочатку Аарон брав молоде теля, яке в Біблії називається тельцем, і забивав його. Певні частини, такі як серце, печінка і жир, спалювалися на жертівнику на подвір'ї. Основна ж туша тварини була спалена за межами подвір'я. Кров цього тельця Аарон брав із собою у Святеє Святих і кропив нею ублагальню, яка покривала ковчег свідництва.

Перш ніж зайти в Святеє Святих священник підходив до маленького золотого жертівника, щоб принести кадило. Кадилом були потовчені пахощі, які священник сипав на вугілля, принесене з жертівника на подвір'ї. Від згоряння кадила піднімався запашний дим, який проникав у Святеє Святих перед священником.

Після того, як телець був принесений у жертву, Аарон забивав молодого козла й робив з ним те ж саме, що й із тельцем, і вкінці кропив його кров'ю ублагальню у Святому Святих.

Як я вже казав, усе це – урок, який має навчити нас чогось набагато більш чудового, ніж принесення тельців і козлів. Біблія говорить нам, що Святеє Святих у неметі представляє саме небо, яке є справжнім домом Бога. Коли Ісус помер на хресті й був піднятий з мертвих, Він зійшов на небо. Бог був настільки задоволений жертвою, яку приніс Ісус, що тепер, якщо ми молимося до Бога в ім'я Ісуса, Бог нас почує і благословить.

Ось чому кришка ковчега свідництва у Святому Святих називалася ублагальню. Це вчить нас, що оскільки Ісус пролив за нас Свою кров, Бог у Своему милосерді благословитиме нас і дасть нам вічне життя. Бог завжди любив людей, але Він хоче, щоб ми знали, що є тільки один спосіб, яким ми можемо бути благословенні Його любов'ю.

Цікаво, чи ви ще пам'ятаєте ту величну обітницю, яку Бог дав Аврааму, що Він має намір благословити всіх людей світу? Так от, урок намету та його жертвоприношень нагадує нам, що ці благословення, які Бог обіцяв, прийдуть через Ісуса. Вони здійсняться, тому що Ісус помер за нас.

Можливо, вам цікаво, чому священник приніс у жертву двох тварин – спочатку тельця, а потім козла? Це тому, що Бог планував дати деяким з нас можливість по жертвувати своїм життям так само, як це зробив Ісус. Кожен, хто дійсно пішов за Ісусом, по жертвував своїм життям, тому що любить інших людей і хоче їм допомогти.

Усі, хто так чинить, матимуть можливість, коли оживуть, як Ісус, працювати разом з Ним, щоб дарувати життя людям. Чи не хотіли б ви стати послідовниками Ісуса, коли виростете? Чи не було б чудово використовувати весь свій час, роблячи щось для інших?

ЗАПИТАННЯ

- Що таке намет? Хто його побудував, і для чого він використовувався?
- Якого розміру були кімнати в Божому домі, і чи були в них меблі?
- Що таке жертівник і для чого він використовується?
- Хто виконував Божу працю в наметі?